

Sygn. akt V KO 30/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
w sprawie **M. O.** i **M. Z.**
oskarżonych z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
wniosku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...)
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

**przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w K.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), wystąpił o przekazanie opisanej wyżej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że jeden z oskarżonych – M. O. jest synem SSO w Z. A. O. oraz SSO w Z. H. R. , a także wnukiem SSO w stanie spoczynku B. J., który był jednocześnie wieloletnim egzaminatorem i wykładowcą w zakresie procedury cywilnej w ramach przygotowania przyszłych sędziów do egzaminów końcowych. Zdaniem Sądu, okoliczność ta uzasadnia wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., albowiem rozpoznanie tej sprawy zgodnie z właściwością miejscową przez Sąd Okręgowy w Z. mogłoby skutkować powstaniem w opinii osób postronnych sytuacji niemożności bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w Z. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, że przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. może zatem nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie.

Za takie okoliczności należy uznać sytuacje, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w społeczeństwie nawet mylne przekonanie, podjęte jednak w oparciu o racjonalne przesłanki, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób pełni obiektywny (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68, z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000/Nr 3, poz. 7, z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNKW - R 2008, poz. 2072, z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, OSNKW - R 2008, poz. 2280*).

W rozważanej sprawie okoliczności faktyczne wskazane przez Sąd Okręgowy w Z., a także analiza akt tej sprawy są tego rodzaju, że przemawiają za jej przekazaniem do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Należy do nich zaliczyć kontekst sytuacyjny powodujący, że z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości jest rzeczą niewskazaną, aby w przedmiotowej sprawie, dotyczącej oskarżenia syna i wnuka sędziów sądu właściwego miejscowo, orzekali sędziowie tego sądu. Nie bez znaczenia jest także fakt, na który zwrócił uwagę wnioskujący Sąd. Mianowicie, pozostawienie tej sprawy w sądzie właściwym miejscowo mogłoby prowadzić do kwestionowania przez opinię publiczną prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia niezależnie od jego treści.

Sąd Najwyższy podziela także uwagi Sądu Okręgowego dotyczące drugiego z oskarżonych, tj. M. Z., wobec którego choć nie występują podobne przesłanki, to

z uwagi na specyfikę niniejszej sprawy, okoliczności podmiotowo – przedmiotowe w zakresie zarzutu z pkt I aktu oskarżenia oraz materiał dowodowy w postaci istotnych w tej mierze wyjaśnień M. Z., oczywiście niecelowym byłoby wyłączenie sprawy tego oskarżonego do odrębnego rozpoznania.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Okręgowego w K..